

Dersliğıme Düşen Düşünce Ustaları

Ekim ayının üstünkörü soğukluğu var avuçlarımda... Çalakalem ezberlediğim duraklardan birinde iniyorum yine, fakültede artık günler su gibi akıyordu. Kim bilir ne bekliyordu bizi kapalı kapıların ardında ki dolu sınıflarda.

Bugün her zaman ki ciddiyetini kuşanmış bizim bu taş avlu... Ötesinde mermer basamaklı merdivenler...

Sahi duyar mıydı kışın da ayak seslerini?

Yoksa hep öğrenci patırtısı mıdır bu?

Gönlümüzü ancak kitaplar ısıtacak belli ki... Her giren hoca bir kitabını tavsiye ediyordu bizlere...

Sahi bu kadar okusam gelir miydi bahar?

Her dersin kendine münhasır tarafları vardı. Mantık dersinde Platon ile Sokrates'in dahi uzlaşmadığı konuları biz uyarlıyorduk. Bizler yine ikisini alttan alıyorduk. Neyse ki ben bu dersi üstten alanlardanım...

Dersin hocası, mantığı çok sevmiş olacak ki gayri mantıki hiçbir şeyi kabul etmiyordu...

Mantık dersini, içinde tebessümün dahi olmadığı bir ders olarak hatırlayacağım. En çok ben çalışacak en çok ben giydirecektim kavramları tümellerin üstüne. Hocamızın dediği gibi her şey mantık da olsa ben işlemi kaplamını geçen bir uçurtma uçuracaktım dersin göğüne... Dersin adı her ne kadar mantık da olsa sorulan cevaplara, izah verince; Kitap da ki tanımını istemiyorum diyen hocaya şiir mi yazmak gerekirdi bilmem. Belli ki dersin kitabı ile yetinmeyin demek ister. Yine de her gayreti azımsamamaktır mantığın şanına yarayan... Mantığa nutuk çekme zamanı değil şimdi... Hocamız bizi pişirmek için zihnimizi yoğuruyordu adeta... Ya pişecek ya da taşacaktı üçüncü şıkkın imkânsızlığı vardı çünkü...

Ve teneffüs... Zihinlerdeki tasavvurları ve gerçekliği alıp çıktık dersten... Artık sadece kavramların neliği ve niceliği değil, insanın da neliği ve niceliği ile yıkandı zihnimiz...

Ve derse geç kalmadan koşturduğumuz dersin en ön sırasındayım şimdi. Çünkü bu hocamızın nâmı 'Geç kalınmaması ile' ünlü... Geç kalmıyor, geçe bırakmıyor ve geç gelen hiçbir şeyi kabul etmiyordu.

Vaktinin adamı bir hocaydı bu...

Usulü ile aralandı kapı, saçlarına zamanın düştüğü bu hocamız mütebbessim çehresi ile masasına yürüyordu işte... Tertip üzere uyumu klas bir duruşu vardı, sabahın nurunda dahi birbirini tamamlayan kıyafetler ile çıkıyordu öğrencilerinin karşısına... Göze ve akla hitap etmek nerden baksan zarafet işidir... Sınıfımız bir ay çiçek tarlası gibi yine her topraktan insan var... Hepimiz bir memleket gibiyiz... Ahh bir de şu tramvaylar biz yetişince duraklardan kaçmasa... Hocanın müsamahası olmaz bu işe... Çünkü kendi de geç kalmazdı derse...

Sahi bu hocamız zamana meydan okumayı dakikalar ile pazarlık yapmamayı nerden öğrenmişti?

Günler geçtikçe ilm-i kelam dersini iliklerimize kadar hissediyor, en çok kelamı bu ders de ediyoruz... Dersin hocası belli ki kelam neferlerini yetiştirmek için öğrencisini de katıyor her derse. Yeter ki herkes konuşsun kendini ifade etsin.

Her sabah ilk gündem sınıfta 'sabah kahvaltısıdır' . "Sağlam kafa sağlam kahvaltıdadır" görüşündedir hocamız... Dersi en erken olduğundan o da bilir uykuya yenik düşen gençlerin uykulu gözlerle kaçır adım geldiklerinden, kahvaltısız gelenlere mizahından sıcak bir ikram uzatır midelerden önce gönüller

doyar, sonrada ince sitemler... Belki de hoca olmak baba yarısı olmaktır... Usulca gezindiği sıra aralarında, sabah içtması mahiyetinde geçer. Sınıfla arasına öğretmen masasını koymayan hocalardan... Nerede ise oturduğunu görmedim... Kim bilir kaç yüz öğrenci geçti sınıflarından... Yine de herkesi ismi ile anıyordu yoklamak için. Ve başlar dersi kelim; bazen tüm sınıf Anadolu'daki kadim bir şehrin en meşhur yemeğinin başında bazen de akidenin temelleri atıldığı bir ortamda cedeldegiz...

Hoca, önce bize soruyor "size göre nedir?" Sonra tek tek tüm görüşleri söyler. Bazen her bir doktrini tam kavratmak için o an zihninden uyarladığı mizansenin başkahramanı oluveririz... Kahramanlarını bizden seçer... En iyi ders, hayata uyarlanandır. Bu hocamız ilahiyatçı olmasaydı eğer coğrafya hocası olurdu. Bu kadar şehri nasıl sığdırmıştı ki ömrüne...

Herkesi memleketi ile bilmek oraya özgü en asgari bir bilgi ile karşılık vermek, yabancı olmamak şehirlerin ve kültürlerinin...

Dersimiz bazen bir münazaraya dönüşüyor bazen de ittifak ediyorduk. Yalnız hoca tahtaya da kaleme de pek yüz vermiyordu. Birer başlık çiziktiriveriyor sırtını tahtaya yüzünü bize döndürüyordu...

Oysa sözünü uçurmamak için her öğretmen tahtayı kalemine bırakırdı... Ders bitse de yazı kalsın diye. Hocamız satırlara değil sadırlara yazma taraftarı olsa gerek. Yine de bu ilm-i kelim dersidir çok tahta götürür yazılsaydı eğer.

Dersimiz yelkovanı yenik düşüyordu. Hocamız dersi bitirirken her zaman ki hikmetli parolası ile bitiriyordu.

"Kimseye karışmayın, uslu durun" öylesine ağız alışkanlığı mı bilmem ama zatın birinden duymuştum, "40 yaşımı geçtim bana da aynı nasihati hâlâ eder" demişti.